

הגילין מוקדש

לע"ג מורי יהיא בן יחיא חנינה זצ"ל
לע"ג מורי מאיר בן מסעוד זצ"ל
לע"ג שושנה בת יוסף זצ"ל

בית מהרי"ץ

ע"ש גודול רבני תימן מורי יהיא צאלח זצ"ל

אזור שבתאות	הדלקת נרות
ירושלים:	6:47
ת"א:	7:02
חיפה:	6:56
bara שבת:	7:03

לתרומות והקדשות:
052-7660189

הmeshkafet shel - אמר הראשון - לא הייתם יודעים כלל כי בן המלך חולה... ומוה בך - אמר השני - הרי בלעדיו הספינה שליל לא הייתם מגיעים אל עיר הבירה אלא כעבור חודש ימים... שניכם צודקים - אמר השלישי - אולם מה תועלת היהת לכם אם הייתם יודעים כי בן המלך חולה?... ואף אם הייתם מגיעים מה הוועלם אז?... רק תרופה הפלאים שליל היא שהועילה באמתו! שמע המלך את טענות השלשה ולאחר שהתייעץ ביועצי החכמים, פסק ואמר: אמת הדבר! כאשר אנו דנים על העבר, קשה מאוד לקבוע מי מכמך הוא והכאי לפרש הגדול, אולי שאם נסתכל על העתיד - הרי ש مكانן ולהבא אין לנו כל צורך במשקפת הפלאים, וגם לא בספינה המופלאה, אולם את התרופה המוחצת אפשר ועוד נצטרך הרבה בעתיד... لكن בעל התרופה הוא הזכה!

לפרנס הגודלו!

כן הוא גם הנמשל - אמר המגיד מודבנא - שלושה שותפים יש באדם: הקדוש ברוך הוא, אבי, ואימו, אלא שכקשר אנו מבקשים לדעת אל מי מן השלושה על האדם לשמעו יותר מהשאר, ואתם מי עליו לירא יותר, הרי שיש לדעת כי לאחר שנולד - מילאו אבוי ואמו זהה את חלוקם, ואילו אל הקדוש ברוך הוא אנו נזקקים בכל רגע ורגעISM! וזה מה שאמרו חז"ל - סיים המגיד - כולכם חייבים בכבודי!

"בצדק תשפט עמייך" (י"ט, ט"ו)

משפט זה אנו למדים על החובה לדון את כל האדם

לכך זכות. סיפור נפלא בנוגע זה נביא כאן:

בן ישיבה אחד מירושלים, זכה להתקרב עד מאד לגאון רבינו חיים קנייסקי שיליט". פעם אחת פנה אליו רבוי חיים ואמרה: דע לך שאנו מחזיק אותך כתלמידי שהרי כל אשר אומר אליך תעשה, משומש לך אני מבקש מך שלא תעשנו! כמו בור שמנינו זאת שמע התלמיד בקהל רבוי ולא עישן. פעם אחת נדמן התלמיד לחותונה ולפתחו ניגש אליו אדם אחד ובידו סיגירה בוערת וביקש ממנו שיחזק את הסיגירה הבוערת בידו. בדיק באתו רגע ונכנס רבוי חיים אל האולם וראה את תלמידו החביב וסיגירה בידו... ברכו רבוי חיים "שלום עליכם" וב"מזל טוב", ונכנס לאולם פנימה. כאשר יצא רבוי חיים ניגש אליו התלמיד שאל, רבוי, אמר נא לי מה חשב הרב כאשר ראה אותו מוקדם וסיגירה בידו? חשבתי - ענה רבוי חיים מיד - שבבודאי מישחו ביקש מך להחזק לו את הסיגירה לרגע... (וקראת לשבת עונגה)

איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו ני' אלקיכם (י"ט, ג') בגמרה במסכת יבמות (דף ה') דרשו חז"ל על פסוק זה: "איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו כולם חיבים בכבודיו!" על כן אם אמו, אמור לו לעבר או אחר מן התורה, אסור לאדם לשמעם במקומות, כי גם הם חביבים בכבודו של הקדוש ברוך הוא. משל למה הדבר דומה? בעיר אחת התגוררו שלשה חברים טובים, והחליטו ביניהם כי כל אחד מהם ילך אל מדינה אחרת שם ילמד חכמה אחת של בני המדינה, ולבסוף - כך הגיעו ביניהם - יפגשו שלושתם ויראו זה להזה את אשר החיכמו ולמדו. אמרו ועשו. נסעו השלושה אל מדינות רחוקות וכל אחד מהם תר אחר חכמה נפלאה ללימוד אותה.

בעבור כמה שנים, בהגיע הזמן המועד, שבו השלושה נפגשו במקומות שנקבעו, ולאחר שמחת הפגישה המוחדשת החלו להרצאות את שלמדו. איש איש וחכמו. במדינה בה שהתי - אמר הראשון - פגשתי אמון מומחה שלימד אותי כיצד להתקין משקפת אשר דרך ניתן להשקי ולזראות למורחים עצומים... ואני - אמר השני - פגשתי בנאי מופלא שלימד אותי לבנות ספינה בה אפשר להפליג במהיירות מפליה. אפילו מרחוב של כמה קילומטרים עברים כהרף עין! ואילו אני - אמר השלישי - פגשתי רופא קשיש שלימד אוותי להכין רפואה נפלאה בעזרתיה אפשר להביא רפואה ומזר לכל מחלת! התפלאו היהודים זה על חכמו של זה ובתוון קר הראה להם הראשון את המשקפת אשר הכנין.

השקיפו החברים بعد המשקפת וראו שירותים בצער ובdagga הרבה. כאשר הסיטו מעת המשקפת הבינו את סיבת התוכנה - בארמון המלוכה חלה בן המלך, והרופאים נלאו למצוא לו רפואה, על כן פרסמו כרוז מיוחד לרפאה המלך הקורא לכל מי שבידיו לעוזר, ופרס כספי עצום ניתן למי שיצליח לרפא את בן המלך... חבל שאין אני שם - אמר החבר שלמד את חכמת הרפואה - אילו הייתה שם היתי מגיש לבן המלך תרופה ממנה היה מיל... ואולם אין כה וחוקים... אין בקר כלום - אמר השני - שכן ספינה שבנית ניון להגעה לשם תוך דקוטה ספרות... על השלושה על הספינה המוחצת ואכן כה רף עין הגיעו אל עיר הבירה, שם עצרו בפתח הארמון ומיד הגיעו לבן המלך מתרופה הפלאים. והנה, מיד כאשר טעם בן המלך מתרופה הטוב לו מאוד, וכעבור זמן מועט החלים כליל! אלא שאז החלו שלושת היהודים להתווים ביןיהם למי מגיע הפרס הנכבד שהציג המלך לרופא שירפאתם את בנו. אלמלא

עלון "בית מהרי"ץ" יוצא לאור מדי שבוע בכ- 1000 עותקים
דרושים תורמים המונינאים לשיער בהוצאות העלון על מנת שנוכל להמשיך ולהרחיב את הפצתו
נתן ליצור קשר בטלפון - 052-7660189

ואהשה אל אחותה לא תקח לצרר לגלות ערotta עלייה בחיה. (יח, יח)

היו לו בניים, ולפיכך אמר לה: אבא יצחק לא היו לו בניים ולפיכך התפלל שתלך רבקה, אבל אני הרי יש לי בניים וקיומתי פרו ורבו, ואילו את אישת, ואישה פטורה מפרו ורבו ומה לנו כי נזעך שתלדי.

נמצינו למדים, זהה בדבורה קנאת רחל באחותה הוא מכח דרישת פטורה מפרו ורבו וע"כ אין לה לכאנה באחותה כי מבחינת עבוזת' אין היא זוקקה לוולד, אבל אילו הייתה אשיה חייבות בפרו ורבו הרי שפיר יש לה לכאנה בלאה והדר איסור אחות אישת אשיה על רחל ולאה ונמצאו כל כל ישראל ח"ז כמזהרים. והנה הר' דינה דישראל פטורה מפרו ורבו למದנו בש"ס יבמות, מנא הנני מילוי דהאייש מצווה אפרו ורבו ולא האשיה, דכתיב "פרו ורבו ומלאו את הארץ וככשוש", איש דרכא לככוש ואישה אין דרכא לככוש.

והנה ההיתר לדוד המלך לבוא בקהל הוא מגמורא דיבמות, דעתם דלא יבוא עמוינו ומואבי הו, דכתיב "על דבר שלא קדמור בלחם ובמים" ואישה אין דרכה לקדם. נמצא דפטור האשיה מה מפרו ורבו ופטור המואבים מaiseור מואבי בקהל ה', הוא מאותו עניין, דכיון דכבודה של בת מלך פנימה ואין דרכה לפצאת, על כן אין דרכה לככוש ואין דרכה לקדם, דמקומה הוא תוך הבית.

ועפ"ז יש לפרש דזהו אשר צוחה דוד המלך כנגד המליעיזים עליו, דאם אתם אומרים אני פסול לבוא בקהל, אלמא לית לכם הא דכבודה בת מלך פנימה פסולה לבוא בקהל כמו מואבי, אלמן גם דרכה לככוש אם כן הרי אשיה מצווה בפרו ואין דרכה לקדם, ואם כן דרכה לבבון דכתיב פרו ורבו, אם כן חזרה קנאת רחל בלאה והר' דהיא בכלל הפסוק דכתיב פרו ורבו, אם כן שוב אסור ליעקב ליקח שתי דיה רוצה בנימן לקיים המצויה, ואם כן שוב אסור ליעקב ליקח שתי אחותיות, ואף אתם מביתת איסור באתם לעולם. וזהו שאמר לו להם עד מתי אתם מלינים עלי שבאתי מורות המואביה אף אתם באתם מaiseור שתי אחותיות, אלא בהכרח שאתם סוברים שסבירא את היתר באתם, אלמא סבירא לכם דרחל לא היה לה לכאנה באחותה שאף היא רוצה בנימן, ולפיכך לא היה צריך לחושש ויעקב לאיסור שתי אחותיות, דלא הייתה קנאה, ואם כן בהכרח אתם מודים להא דכבודה בת מלך פנימה ואין דרכה לככוש והוא אינה בכל הפסוק דפרו ורבו וככשוש, אם כן הרי אתם נמי מודים שאין דרכה לפצאת ולקדם, ואם כן יש לך להתר מואביה לבוא בקהל ה' דיאינה בכלל איסור דעל דבר שלא קדמור בלחם ובמים. (גנא דפלפי)

במדרש תהילים אמר דוד המלך לישראל עד מתי אתם חוטאים ואומרם, פסול יש בי שבאתי מרות המואביה,-Amoro בלבבכם על משוכבכם ודומו סלה, שהרי אף אתם מכלל שתי אחותיות באתם. והוא תימה גדולה מה כוונת דוד בזה, אטו סבירא ליה דבאיסור עשה יעקב אבינו וערות שתי אחותיות עבר, וכל כל ישראל ממדורים כולן הבא מאיסור שתי אחותיות? ועוד דמה עניין זה אצל טענת ישראל, דסוף סוף התורה אמרה "לא יבוא מואבי בקהל ה'", וא"כ פסול הוא.

ונראה לפרש, דהנה כבר נודע מה שפירשו העולמים זהה דנסא יעקב שתי אחותיות הוא כדאיתא באור החיים דהא דקימנו האבות כל התורה כולל, הוא על צד הקרוב עצל השכר אם יקימו, ורחוק מן הפסד אם לא יקימו. וע"כ היו האבות בוחנים את המצוות על פי טעםיה, ואם טעם המצווה אכן, קיימו. ואם בטל הטעם, לא קיימו. יعن' כי סוף סוף לא יוכל תורה בסיני, ואין על הקיום ורבץ עליהם אם לא החזקנו מחמת טעם. וכךין דפירוש החינוך דaiseור שתי אחותיות איינו כשר עירות שאסורת בעצם, אלא הדתורה אמרה דאיתו צריכות שתהינה אהובות זו וזו, וע"כ אמרה תורה לביל ייקח איש שתי אחותיות והיה צרות זו לו שדרך הצרות ששוננות את חברתו, וע"כ כיוון שכן דרך הישר שייהו אחותיות אהובות, אסורה לעשותן צרות. ולפי שוראה יעקב כי רחל אינה מקנאה ללהה, ואדרבה אמרו חז"ל שמסורת לה סימנים כדי שלא יגלה יעקב שהיא לאה ולא רחל, לפיכך חזקה יעקב כי לא תבוא שנהנה ונאה בינויהם ולפיכך ליקח יחידין. ומטעם זה ביארו המפרשים שכשענבר ה' את רחל מלילד והתילה מקנאה באחותה מיד הלכה אצל יעקב ותאמור לו "הבה לי בנימן ואם אין מטה אנכי", Adams אני מקנאה בהלה, א"כ נמצא בטל היתר ליעקב לישא שתי אחותיות, וא"כ אין תקנה אלא שתותה רחל, דאותה אישת מותרת רק לאחר מיתה. וע"כ אמרה לו, הבה לי בנימן, ואם אין, הרני מקנאה באחותתי, ו"מתה אנכי" כי אין לך יותר אחר.

אמונה מעתה דaiseור שתי אחותיות דיעקב אבינו, תליא אם רחל ולאה מקנאות אם לאו, Adams איכא קנאה איכא איסור, ואם ליכא קנאה, ליכא איסור. והנה בספר פרדס יוסף הקשה אריך מניע יעקב מלבקש רחמים על רחל, הוא אהובה הייתה עליו והיאך חרחה אפו בה על שבקהה בן, ותירץ דעיקר התפילה לבנים הוא כדי לקיים מצוות פרו ורבו, ויעקב כבר

כהן אחר

יש אומרים שאם קרא החזן לכהן או ללווי ואינם שם, לא יקרא לאחר בשמו, שלא יאמרו על הראשון שהוא פגום, אלא אחר יעלה מעצמו. (ואין מנהגינו כך). (ש"ה ח"ב ע"מ ק"ץ)

כريعיה בברכו

אין מנהגינו לכrouch ב"ברכו". לא הקורא כשותמ"ר "ברכו" וגם לא הקהיל בזמן שעונים " ברוך ה' המבורך וכוכו". (ש"ה ח"ב ע"מ ק"ג)

התוית הפנים

אין מנהגינו להטוט את הפנים לצד, בשעת הברכה. כיוון שהכל יודעים שאין הברכות כתובות בתורה. (ש"ה ח"ב ע"מ ק"פ)

אחר הקရיאה

מה שנוהגים בשאר הhiloth להגביה את ספר התורה עצמו, אין מנהגינו כן. אלא מנהגינו שמגביהים לפני הקראייה. (ש"ה ח"ב ע"מ ק"ע)

פסח שני

בימים י"ד באיר שהוא פסח שני, המנהג שלא ליפול על פניו המבואר בפוסקים. אבל מה שיש נהגים בשאר הhiloth לאכול ביום זה מצה שנשאירה מפסח לא נהגו בקהילותינו. (ש"ה ח"ג ע"מ ע')

זמן ההגביה

מה שיש נהגים לעשות הגביה לאחר שקוראים בתורה אין מנהגינו כן אלא מנהגינו שמגביהים לפני הקראייה. (ש"ה ח"ב ע"מ ק"ע)

צורת ההגביה

מה שנוהגים בשאר הhiloth להגביה את ספר התורה עצמו, אין מנהגינו כן. אלא מנהגינו שמגביהים את הקclf בלבד כשהספר נשאר מונח על התיבה. (ש"ה ח"ב ע"מ ק"ע)

אליבא דההילכה

מהלכות קריית התורה

"כי שם ה' אקרא"

ג. מנהיגינו שהעולה וראשון לספר תורה אומר לפני "ברכו", את הפסוק - "כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלהינו". והקהל עונים: "גדול ה' ומהולל מאד ולגדולתו אין חקר", ואח"כ אומר "ברכו" וכו'.

זמן הקရיה

יא. בזמן שקוראים בתורה צורכים כל הקהל לכוון דעתם לשמעו היטב את קריית התורה, ואין לדבר בשם דבר ואפיו ללימוד באותו זמן אסור. וכן אסור לצאת מבית הכנסת בזמן שקוראים בתורה, ועל זה נאמר "ועוזבי ה' יכלו" ובין עלייה לעלייה יכול לצאת אם הוא צריך לדול.

יב. מנהיגינו שכל הקהל יושבים בזמן קריית התורה ורק הקורא והחזן צורכים לעמוד.

הקורא בתורה

יג. מנהיגינו שכל העולים לספר תורה קוראים בעצםם כמו שתיקנו חז"ל, ולא שהחזן קורא במקומם, וממי שאינו יודע לקרוא, מונע עצמו מלעלות.

תרגום

יד. מנהיגינו גם בזמן הפרשה וההפטרה, וחילילה לבטל המנהג כי הוא מיסוד על דעת הגאנונים שהתרגם חובה מתקנת נבאים.

המבטא התימני

טו. לכתילה צריכה לשמעו הקריאה דזוקא במבטא תימני, שהוא הנכון והמשובח מכל המבטאים כמפורטם. כי הוא מבחן ומבחן בברור בין האותיות והתנוונות, ויש לו איות חזקות מדברי חז"ל והקדמוניים. וכל שכן בפרשׂת זכרו ופרשׂת פרה שיש אומרים שקריאתם מדאוריתא.

קטן למןין שבעה

טז. קטן היודע לקרוא וידען למי מברכים עולה למןין שבעה, וכן יכול לקרוא המפטיר וההפטרה והמנגה בדרך"כ שקטן עולה לעליית שישי ולא גדול.

כבוד אב

יז. מנהיגינו שהבנינים עומדים לכבוד אביהם במסך כל זמן קרייתו ובכלל זה ברכה וראשונה ואחרונה. ואח קטן עומד לאח גדול, וכן עומד מפני דודו או סבו. ויש שאינם עומדים במסך כל הקריאה אלא לאביו או סבו, אבל לשאר אינם עומדים אלא בזמן הברכה.

אב ובנו

יח. יש אמרות שאין להעלות שני אחים או אב ובנו, לספר תורה זה אחריו זה, משום עינה בישא. אבל מנהיגינו שאין מקפידים זהה, ואע"פ שקוראים להם בשמותיהם.

"חזק וברוך"

יט. כשמסימים הקורא את הקריאה קודם לשיברך ברכה אחרונה, המנגה שאומר לו החזן "חזק וברוך (תיהה)". ומה שיש לנויגים בסיסום כל חומש שאומרים כל הקהל "חזק ונתחזק" אין מנהיגינו כן.

ב' ספרים

כ. בימים שמצויאים שני ספרי תורה מנהיגינו שאין מוציאים אותם יחד. אלא, לאחר שגמרו הקריאה בראשון, גוללים את הספר ומעמידים אותו על התיבה, ומוציאים ספר שני ומניחים אותו על התיבה, ואח"כ מוציאים את הספר הראשון לארון. וכן עושים גם כמצויאים שלושה ספרי תורה.
(עפ"י שיע"ה ואחרונים)

כבוד הס"ת

א. מצווה על כל אדם כשהספר תורה עובר לפניו, שילוחו אותו עד התיבה או לכל הפחות ארבע אמות, וכן כשמחזירים את הספר תורה להיכל צരיך ללוותו. וראוי לנשך את הספר תורה בפיו ממש ולא די למנוע בו בידים ולנסקם.

זמן ההגבבה

ב. יש נהגים לעשות הגבבה לאחר הקריאה בתורה ואין מנהיגינו כן, אלא מנהיגינו שmaggibim לפני שקוראים בתורה.

צורת ההגבבה

ג. מנהיגינו שאין מגבבים את הספר עצמו אלא רק את הקלף, והספר נשאר מונח על התיבה ומוכניס את ידו כשהיא מכוסה במטרחת מתחתן קלף ומגביבו עד שייראו לכל הפחות ג' דפים מן הספר. ואין צורך להגבבה דוקא את אותו מקום שבו יקראו.

כהן ולוי

ד. כשיש כהן בבית הכנסת, צורכים להעלותו ראשון, ואפיו אם הוא עם הארץ הוא קודם לתלמיד חכם ישראל, ואפיו אם הכהן רוצה למחול לא מהני. ואחרי הכהן עולה לוי ואם אין לוי, הכהן עונה עולה שנייה ולא יעלה ישראל או כהן אחר. ונוהגים שמכיריז החזן "יברך כהן במקום לוי".

ה. אם לא היה כהן בבית הכנסת. או שהיה, וטעה. ועליה ישראל או לוי במקומו, אפיו אם התחל "ברכו את ה' המבורך" אלא שעדין לא התחיל ברכות "אשר ברוך בנו" בזמן שבא הכהן, ירד הישראל ועליה הכהן במקומו ויחזור גם הוא ואמר "ברכו את ה' המבורך". וכן בהפרק אם העלו כהן עליית שני במקומם לוי, ואח"כ הגיע לוי, אם לא התחל את הברכה, יעללה הלוי במקומו והכהן ירד. וכל זה דזוקא כשלא התחל ברכות, אבל אם התחל אין מורידים אותו.

כהן אחר

ג. יש אמרות שאם קרא החזן לכהן או לוי ואינם שם, לא יקרא לאחר בשם, שלא יאמרו על הראשון שהוא פגום, אלא אחר יעללה מעצמו. ואין מנהיגינו כן.

קראווה לעלות

ד. מי שקוראווה לעלות לספר תורה אסור לו לסרב, ואם איינו עולה מכך ימיו ושנותיו ח"ג. ואם מסרב לעלות מסיבה הכרחית וכגון שללא הcen את העליה וחושש שיטעה, או שהחזן טעה וקרא לו במקום לחבשו אין זה חשוב.

מהיכן יעללה

ה. העולה לתורה עולה בדרך הקצחה והקורובה לתיבה וירד בדרך הארוכה יותר. ואם שני הדרכים שווים עולה בדרך ימין וירד בדרך השני, וכשמדובר קרוב, יכול לлечט מיד למקום ולא צריך לשנות או להאריך את דרך הליכתו כדי להקיף את התיבה.

קדום שמברך

ט. צריך הקורא לראות את הפסוק שבו יתחל לקורא לפני שמתחיל לברך. וחזק את הקלף בידייו (ע"י מטרחת) בשעת הברכה וכן בשעת הקריאה עד לאחר ברכה אחרת.

בין אדם לחברו (2)

מלט וחצץ. הוא נמלט משם, מלוכלן מכף רגל ועד ראש, ווחשב לעצמו-זהו, הגיעו מים עד נשפך, אני הולך להוציאם צו הפסקת עבודה מיידי. לאחר שנרגע מעט חשב לעצמו שכנראה מחשבות אלו צכו כיוון שהוא עדין קצת מקנא... עליה לעמלה בניחוחות, קרא לקבילן ואמר לו בעדינות: "הפעולים לככלנו לי את הבית, תוכל לעשות לי טובה, לרדת לראות, ולבקש מהם לנ��ות?" הקבלן מיהר לרדת, התנצל על הכלולן והורה לפעוללים לרדת לנ��ות, והעובדת המשיכה עד להשלמתה. ביום שבו עמד הבית על תילו ערך השכן מלמעלה חנוכת הבית, והשכן מן הקומה השנייה עליה אליו ושם במשמעותו.

חלפו כמה ימים, ואל בית השכן מלמטה מתקשר שדכן עם הצעת שידור מצוינת בשביב הבן. השכן שכבר הרגע בהצעות שעולות וירודות, שאל את השדכן האם הצד השני בירור והם בטוח רוצחים להמשיך. "בטוח, בחחליינו" - ענה השדכן - "אבל שהבת טועה שהוא הכיר אותו אישית לאחרונה, והתרשם מאד מאישיותה. הוא טועה שלכל אלו אנשים מיוחדים, בעלי עדינות ומידות טובות, זו הזכות להשתדי!" אחורי כמה חקירות ודרישות התברר כי אבי הבית היה הקבלן שבנה בקומה השלישי. והוא מכיר מקרוב, את מסכת היסורים שעוברת על כל אדם הרוצה לשפץ את דרכו מצד שכניו, המקבל ללא הרף צעקות, רטינונות וצוי הפסקת עבודה בעקבות נזקי הפעולים שלו, לא יכול היה לכלוא את התפעולותיו מן

התנהגות אצילית הנפש שלהם! זו הייתה רק הפתיחה. בעקבות השידור הראשון הגיעו שאר השידיוכים, ותוך זמן קצר זהה השכן מלמטה לחצר את כל ילדיו! כשהוא מביט למעלה, וראה את הרחבה השכן, מתרחב לבו בכל יום מחדש. (מתוך הספר אדרבא)

אלאה גליי, מײַן זא אָזָה אַסְטּוֹן פֶּקְם?

ההמה / חייה / עוף

ההמה / חייה / עוף

אָזָה גַּוְרָרְנַעֲלֵיךְ גַּעֲפַנְקָרְעָאָה זָהָרָה?

בין הפוטרים תערך בע"ה הגירה
פתרונות נתן למסור בפלא 052-7660189
בין השעות 20:00-21:00 בלבד.

הזוכם בפרס זה: יזקם זו גראן זאָהָרָה זאָהָרָה זאָהָרָה.

בבניין אחד, באחת מהערים המרכזיות, התגוררו שני שכנים, שהחלו את דרכם בנתוניהם משפחתיים די דומים, אך כשהגיעו לפרש נישואיהם הילדיים ניכר ביניהם פער ממשועוט. השכן מן הקומה השלישי, השיא את ילדיו זה אחר זה, ועמד לאחר חתונת הבן השלישי, ואילו השכן מתחתיו, בקומה השנייה, לא הצליח לחזור אפילו אחד. באחד הימים ניגש אליו השכן מלמעלה וביקש את אישורו להוסיף עוד שני חדרים בבתו. "ברוך ה'", הנשואים מגיעים להതארה, ודרושים לי כעת עוד חדרים" הוא אמר לא גלוים של רגשות יתר למצבו. מלמל השכן מה שמלמל, ביקש לחשוב מעט, ונכנס לבתו כשהוא כועס על חוסר רגשותו של השכן. - לא מספיק שקשה לנו בשידוכים, הבניה שלו מלח על הפסיכים... הבניה שלו מחסום לנו את האוויר ואת אור השימוש, ותחשיך לנו את הדירה, אני לא מסכים! - לאחר שנרגע מעט, וחשב שוב על בקשתו של השכן, חדרה בו ההבנה שהוא פשוט מכאן בו... יומיים התהפר על משכניו, מתחbat וمتלבט, ובסיומו של דבר עלה למטה וביקש דפ' כדי לחותם עליו. השכן מלמעלה לא היה נרגש יותר מדי, ולא הביע הכרת הטוב מיוחדת, והוא אמר תודה פשוטה וסגר את הדלת מאחוריו גבו.

מבולבל מעט הוא חזר לבתו, העניין מעסיק אותו במשך היום אבל כבר מחרת נולד עניין אחר לחשוב עליו: בשעה מוקדמת נחשו על הדלת שבעה פועלים ערבים, שכיקשו להויכנס דרך הבית שלו לבות השכנים, כי אין גישה למקום אחר. תוך שעה הפרק הבית לזרת אחר בניה - העربים קוודחים, האבק מלא את הבית, ומיודיעו שותק בגבורה. יומם אחד הוא יצא החוצה, הרים עינוי למטה ו וחשב לעצמו | מתי יגמר השיפוץ והקשי שבעקבותיו. בדיק ברגע זה צנחה על קדקו דלי של

להבין לנצל ולא לאייצה...

**אָזָא כְּרִגְתָּא אַלְכֶלְמָה מִן אַלְקְלָב -
דָּכְלָת פִּי אַלְקְלָב / אָזָא כְּרִגְתָּא כִּן
אַלְלָסָאָן, לִם תַּגְאָזָן אַלְאָזָן.**

מלה היוצאת מן הלב - נכסת לב / ואם יצאה מן הלשון, לא יקבלוה האזנים.

סִתְיַזְּד אַלְקְלָב / יַנְגַּז אַלְפָעַל.

במקום שמרבים דברים / יחסר המעשה.